

Anonym -P

Být slavný, mít hodně peněz a jezdit si v mercedesu. To je snem mnohých z nás, ale co se za tím vším skrývá? Sláva nejsou jenom peníze, ale také dřina. Dostat se do nebes hvězdného světa není lehké a ještě těžší je se dostat zpátky na zem. Existuje mnoho příběhů, někdy spíše báchorek, o tom, jak dopadli lidé, kteří se svou popularitou nedokázali žít, a důkazem toho jsou rubriky novin, ve kterých se skoro každý týden píše, kdo se předávkoval drogou nebo kdo spáchal sebevraždu. Ale nikdo z nás si neuvědomuje, že tyto činy mohly být důsledkem úniku osobních informací. Já jsem toho případu příkladem. Nechápete? Nevadí. Za chvíli to pochopíte.

„Elli Swanová! Elli Swanová! Ještě jednu píseň! Ještě jednu píseň!“ ozývalo se vyprodanou O2 arenou.
„Oooh, vy jste tak zlatí. Tady u vás v Praze vždycky ráda vystupuju! Tak, dáme ještě jednu! Co říkáte?!“ řekla jsem nadšeně a dala se do zpívání své nejoblíbenější písně.

Konečně domů. Dneska to byl opravdu perný den. Být známou popovou zpěvačkou dá někdy opravdu zabrat. Ale co, mám to ráda? Mám! Mají mě lidi rádi? Mají! A že nevědí o mém tajemství? Nikdo neví všechno a o tomhle ani nikdo jiný vědět nebude! Nesmí. Jinak by to byl můj společenský konec. Teď už se ale nesmím stresovat, jinak budu mít vrásky. Takže teď už mě čeká jenom horká koupel a teplá postel, kterou si po tomto vydařeném koncertu rozhodně zasloužím. A zítra pošlu nějaké peníze na fond němých dětí, je mi těch chudáčků tolik líto!

Po neklidném spánku jsem se vyděšeně probudila asi v pět ráno. Měla jsem hrozný sen, skoro noční můru. Ten den se mělo stát něco zlého, cítila jsem to v kostech! Po vydatné snídani jsem zapnula počítač. Měla jsem v plánu přeposlat nějaké peníze na účet fondu němých dětí, ale to, co jsem zjistila, mě uvedlo do mdlob.

„Dne 12. 3. 2015 bylo z Vašeho účtu vybráno 30 000Kč,“ přečetla jsem skoro rozrušeně novou informaci. Co to má sakra být? Já jsem si přece nic nevybírala! Co je to za hloupost? Hned na to jsem zavolala své manažerce

Ivaně, jestli o tom něco neví, ale nic netušila. Ztěžka jsem usedla na svou koženou pohovku a přemýšlela, jak se to asi mohlo stát. Určitě to musí být nějaká chyba banky. Ivanka tam zavolá a všechno se vysvětlí!

Vtom mi přišla zpráva: „Nazdárek, Elli, nebo spíše Leoši? Víím o tvém tajemství a ty zmizelé peníze? Moje práce. Máš napíchnutý telefon a já všechno slyším. Okamžitě zavolej Ivance, že se nic neděje a že jsi se spletla, nebo.. Ty víš co! Tvé tajemství má pro tebe určitě velkou cenu. Uvažuj nad tím, co uděláš. – P“.

Najednou se mi udělalo poněkud špatně. Nepamatuji si nic, jen to, jak jsem se asi po několika vteřinách probrala z mrákot na své pohovce. Ještě jednou jsem si zprávu přečetla, abych zjistila, jestli se mi jenom něco nezdálo. A nezdálo. Zpráva od neznámého anonyma tam stále byla. Začala jsem mít velice svazující pocit. Někdo mě sledoval, znal mé tajemství a já to nemohla nikomu říct. Cítila jsem se jako v okovech, docela svázaná tím někým, kdo mě chtěl zničit. Ale byla tu jedna otázka. Co je důležitější? Peníze na kontě, které budou zřejmě ještě dále mizet, nebo mé tajemství. Jistě, že je to ta tajnost! Nikdo se nesmí dozvědět, že ve skutečnosti nejsem ta, za kterou mě mají. Nikdo nesmí vědět, že jsem před deseti lety podstoupila operaci změny pohlaví. Nikdo nesmí vědět, že ve skutečnosti nejsem žádná Elli, ale Leoš. Udělám to, co bude chtít, musí to zůstat v tajnosti!

„Ahoj Ivanko, prosím tě, ty zmizelé peníze už nemusíš řešit. Jsem hloupá. Neuvědomila jsem si, že jsem je poslala tomu fondu už včera. Ale děkuji. Zatím ahoj,“ vyřídila jsem v bleskové rychlosti hovor s Ivanou a čekala, zda se anonym ozve.

„Šikovná holka, tak a teď se zvedni z té svojí kožený sedačky a jdi něco dělat, ať vidím, že umíš taky něco jinýho než kdákat na pódiu! -P“ zněla další SMS.

On tady má snad i kamery, to není možné! Začala jsem zmatečně prohledávat svůj byt. Hledala jsem všude, za obrázky, na stolku, na kuchyňské lince, v rozích zdí, prostě všude, ale nikde nic.

„Nehledej, stejně nenajdeš. –P“

Byla jsem v koncích, můj mozek nedokázal přestat myslet na nic jiného než na toho parazita, který mi právě vysává účet a ničí můj život.

Copak to je možné? Aby někdo někoho takto trápil? A vůbec, jak se asi dozvěděl o mojí operaci? Ví o tom jen pár německých lékařů, kteří to měli na starosti, a ti by nic neřekli, jsou podplacení. Moje záznamy také nikdo nemá, jsou v tajné složce u nich na klinice. Tam se nikdo nedostane. To by se tam musel někdo nabour... No jasně, hacker. Nějaký vyšinutý počítačový maniak se naboural do zdravotních záznamů na klinice Svatého Petra a tam si o mně zjistil

veškeré informace. A banka? To je pro hackery snadná kořist. A napojení na telefonní síť ještě snazší. Ale jak asi vidí do mého bytu? Zvedla jsem se z pohovky, začala pochodovat po bytě a přemýšlet, jak by to asi mohl dokázat. Kamery tu nejsou, za záclonou špeha nemám, okna jsou.. Já jsem ale pitomá! Okna! Těmi je vidět až do mé postele a záclony zatažené samozřejmě nejsou. Že mě to nenapadlo dřív. Zatáhla jsem závěsy a znovu se posadila.

„No, takže nejsi tak úplně blbá. Ale takhle by to nešlo, chci na tebe vidět. Pěkně si ty závěsy roztáhni, nebo... -P“

No to snad není možné. On ví všechno a hned. Takhle se nedá žít. Roztáhla jsem závěsy a s únavou zalehla do postele. Snad jsem doufala, že když na chvíli zavřu oči, uvědomím si, že je to jenom sen.

Další týden už jsem byla skoro na dně. Odřekla jsem veškeré koncerty a vystoupení, které mě čekaly v nejbližších třech týdnech. Neměla jsem chuť ani náladu na nějaké předvádění. Nejraději bych byla nějakou šedou myškou, stojící za pokladnou v Penny marketu. Takové ženě nehrozí podobné problémy. Ale já měla problémů plné ruce. Na pokraji psychického zhroucení jsem polykala jeden prášek za druhým. Jeden na nervy, druhý na bolest hlavy, třetí na spaní a taky spoustu dalších uklidňujících sedativ. Během týdne od té zatracené první SMS se ze mě stala naprostá troska. Už jsem nebyla ta vždy upravená, nalíčená a učesaná, oblečená podle posledních trendů. Změnila jsem se v ušmudlanou ženskou s vyděračem na krku. Peníze na účtě mi rapidně ubývaly stejně jako moje síla žít. Život mě přestal bavit a začala jsem litovat té změny, kterou jsem v osmnácti podstoupila.

Anonym –P se ozýval stále častěji. Přál mi dobré ráno hned po mém probuzení, dobrou chuť, jakmile jsem zasedla k jídelnímu stolu, a dobrou noc hned po tom, co jsem ulehla do postele. Jeho ironie mě doslova zabíjela. V každé zprávě nezapomněl podotknout, že mám dnes hezké spodní prádlo, a hned za tím popsal nové auto, které si koupil za moje peníze. Jeho chování nebylo nejen sprosté a hulvátské, ale také doslova provokativní. A nejhorší na tom bylo to, že měl v rukách celý můj, aktuálně zničený, život.

„Děvenko, docházejí ti penízky na účtu. Měla bys zase začít makat. Už pomalu nemám z čeho žít. –P“ Tato poslední zpráva mě dohnala k šílenství. Tak on mi zničí život, ždíme moje úspory a ještě mi radí, abych zase začala

vydělávat, a ještě k tomu na jeho život? Na tohle už jsem neměla sílu. Odjakživa jsem měla slabé nervy, ještě jako chlapec jsem se dokázala rozbrečet při každé hloupé situaci, a teď jsem plakala už týdny v kuse. Na prozrazení mého tajemství jsem byla slabá. Věděla jsem, že by to vedlo k mé morální záhubě. Ale tohle, tohle mě vedlo k celkové záhubě. Zjistila jsem, že můj život vlastně už skončil. A lidé si po pár neuskutečněných koncertech už nevzpomněli, že někdy nějaká Elli Swanová žila. Takové je být slavný. Stačí malé škobrtnutí a jako malá hvězdička padáš z hvězdné oblohy. Po dopadu na zem uběhne pár dní, na spadlou hvězdu si už nikdo ani nevzpomene. Všichni už zase sledují jenom ty, které září na nebi. Nějaký spadlá hvězda je nezajímá. A já jsem se tomu nedivila, můj život už nezajímal ani mě.

Dnes už mé myšlenky zasypávají jenom otázky, má-li cenu žít. Životem se potácím jako bezradná duše a ven z bytu jsem nevylezla už alespoň měsíc. Zprávy pořád chodí a výhružky graduji. Anonym –P chce, abych mu dále vydělávala na život, ale na tohle já už nemám. Nemám ani na to, projít si svým vlastním životem. Můj život totiž skončil ve chvíli, kdy neznámý hacker prolomil brány systému zdravotnictví, banky a telefonní sítě. V ten moment se zastavilo všechno dění kolem mě a já od té doby nežiji, nýbrž přežívám. Jedna malá chyba ochrany osobních údajů mohla tak lehce zmařit lidský život. Faktem je, že nedokáží unést tu potupu při prozrazení mého tajemství. Nezbývá nic jiného, než to světu oznámit takto. Tímto listem se přiznávám ke své změně pohlaví a také neuvěřitelné slabosti a strachu z reakce společnosti. Také však poukazují na lehkou proniknutelnost systémů téměř všech státních institucí u nás. Svět by měl vědět, že jeho osobní údaje nejsou tak ukryté, jak si každý myslí. Nyní je svět otevřený všem.

Věra Novotná

16 let